

[Hans Rasmussen.]

ikke løses på den måde, som regeringen har lagt op til, så er det vel tvivlsomt, om vi undgår arbejdskampen.

Det er det alternativ, vi må tage i betragtning, og derfor bør det igangsættes forsøg efter de konstruktive linjer, regeringen har foreslået, ikke glippe. Tværtimod bør lovforslagene blive udgangspunktet for de nye fremskridt, som vi økonomisk og socialt alle tilstræber, og som vi ved kun er mulige ved en fortsat stærk aktivitet og ved opretholdelse af den fulde beskæftigelse, hvorved hele vort produktionsapparat udnyttes.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne bede — ja, det er måske for meget at bede om en velvillig behandling, men en realitetsbehandling af disse spørgsmål, der hermed ligger fremme til folketingets afgørelse. Det er sikkert en skæbnetime, vi står i. Det er simpelt hen nødvendigt for folketinget, at vi klarer de problemer, som med regeringens forslag er lagt på folketingets bord. Det er også mit håb, at der under den udvalgsbehandling, som naturligt må følge efter førstebehandlingen, må kunne findes så stor en forståelse mellem parterne som overhovedet muligt.

Axel Kristensen: Da mit parti sidste sommer gik med til det forlig, der blev skabt, så var det ud fra et alvorligt ønske om at medvirke til at få de vanskeligheder, som vi kunne se måtte komme, løst, og vi påtog os medansvar for ting, som vi ikke kunne være særlig glade for, for dog at komme i gang med det. Ud fra de samme synspunkter vil vi behandle de sager, der foreligger i dag. Jeg havde derfor i den tale, jeg har liggende foran mig, ikke nævnt et ord om formen for overenskomstafslutningen — for ikke at vanskeliggøre dette. Jeg er derfor ked af, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tvinger mig til det derved, at han siger, at han foretrækker denne form for overenskomstafslutning fremfor ophøjelse af et forligsforslag til lov. Må jeg gøre opmærksom på, at når vi har fået et forligsforslag til ophøjelse her, har det været en almindelig regel, at forligsmanden ikke fremsatte et mæglingforslag, som ikke hovedorganisationerne kunne anbefale, og selv om vi en enkelt gang har haft forligsforslag her, der ikke var anbefalet. — jeg er ikke

sikker på, at vi har haft det, men selv om vi skulle have haft det — er der foregået et stort arbejde for at slide standpunkterne henimod hinanden.

Her foreligger der dette, at den højtærede statsminister har optrådt som mæglingmand, forligsmand, har forhandlet med parterne. Den ene part har blankt afvist det, den anden part har accepteret det, og det foreslår man nu som lovforslag. At dette skulle være noget bedre eller rigtigere, ser jeg ikke.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, at det foreliggende forslag til overenskomst giver lige så meget, som de er vant til at få. Vel, jeg har ikke selv ønsket denne diskussion, fordi jeg finder, at den situation, vi står i, er dybt alvorlig. Jeg må føje til, at vi fra vor side givetvis ønsker den højest mulige løn, til hvilken Danmarks erhvervsliv kan arbejde, til hvilken vi kan have en sund valutabalace, fordi vi ønsker den højest mulige levedof for den almindelige befolkning. Når man derfor taler om at standse lønudviklingen, er der ikke tale om at forsøge at lægge bånd på denne udvikling, men kun at sikre, at vi ikke får højere lønstigninger og højere priser, end Danmarks erhvervsliv kan bære. Det er derfor ikke en vilkårlig bremsning, det er forholdene, der bremser, og ikke os, for der er ikke disse muligheder for lønstigninger til stede.

Må jeg endvidere sige, at det er vanskelige vilkår, man giver oppositionen. Vi har fået lovforslagene sent, men det skal jeg ikke beklage mig over yderligere, det har vi gjort på anden måde. Det har været svært at komme stoffet igennem og samle det materiale, der skulle bruges, og jeg må derfor beklage mig over, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen her anvender det økonomiske råds oplysninger om indkomstfordelingen — et materiale, vi ikke har til rådighed — at han bruger en væsentlig del af sin tid til et materiale, der ikke er stillet til vor disposition. (*Protestråb*). Ja, jeg har ikke fået det, jeg ved ikke, hvornår det er omdelt; jeg har set de papirer efter, der er lagt på mit bord i dag, og jeg har ikke fået det. . . . Det er rigtigt.

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder taleren.